

การใช้เบาะนั่งนิรภัยเด็ก (Car Seat) ตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522¹

กิริติ สาธุเม²

ในประเทศไทย เป็นประเทศที่มีสถิติการเกิดอุบัติเหตุบนถนนสูงสุดระดับโลก สาเหตุก็มาจากหลาย ๆ ปัญหาของผู้ใช้รถใช้ถนน ทั้งการไม่เคารพกฎหมาย ความประมาท ความใจร้อนจนเกิดการทะเลาะวิวาท อุบัติเหตุ ฯลฯ ซึ่งปัญหาพวกนี้แก้ไขได้ หากคุณมีสติในการขับรถ เคารพกฎจราจร มีน้ำใจแก่ผู้ร่วมทาง โดยนับวันปัญหาอุบัติเหตุจราจรยิ่งทวีความรุนแรงขึ้นในทั่วโลกเช่นกัน และถือเป็นปัญหาที่สำคัญระดับโลกด้วยเช่นกัน โดยปัญหาเหล่านี้ ส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจและสังคมของประเทศนั้น ๆ

จะเห็นได้ว่า การรับรู้ถึงความปลอดภัยและทัศนคติของผู้ขับขี่รถยนต์และจักรยานยนต์จึงมีความจำเป็นที่ต้องทราบถึงสภาพทั่วไป ๆ ของการใช้รถใช้ถนนร่วมกัน เพราะปัจจุบันแต่ละประเทศมีเทคโนโลยีความก้าวหน้าและพัฒนาในทุก ๆ ด้านอย่างรวดเร็ว ไม่ว่าจะเป็นสมรรถนะของเครื่องยนต์และกลไกการอำนวยความสะดวกของเครื่องยนต์ ตลอดจน ความปลอดภัยในระบบอื่น ๆ ของรถยนต์มีมากขึ้น

อีกทั้ง ประเทศแต่ละประเทศจึงมีมาตรการทางกฎหมายที่จำเป็นเพื่อการบังคับให้ผู้ขับขี่และผู้โดยสารปฏิบัติตามกฎหมายจราจร และเมื่อวันที่ 7 พฤษภาคม 2565 เว็บไซต์ราชกิจจานุเบกษาได้ออกพระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ 13) โดยมีเนื้อหาเกี่ยวกับความปลอดภัยของผู้ใช้รถบนท้องถนน ทั้งผู้ขับขี่และผู้โดยสาร ซึ่งมีวัตถุประสงค์ในการออกกฎหมายครั้งนี้ ก็เพื่อต้องการให้ทุกคนคาดเข็มขัดนิรภัยตลอดเวลาในขณะโดยสารรถยนต์ ซึ่งนอกเหนือจากการบังคับให้ผู้ใหญ่ทุกคนต้องรัดเข็มขัดนิรภัยแล้ว ในส่วนของเด็ก ๆ ก็มีการออกกฎหมายให้เด็ก ๆ ต้องคาดเข็มขัดนิรภัยด้วยเช่นกัน โดยกำหนดไว้ว่า เด็กที่มีอายุไม่เกิน 6 ปี ต้องนั่งในที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กหรือนั่งในที่นั่งพิเศษสำหรับเด็ก และเด็กที่มีความสูงไม่เกิน 135 เซนติเมตรต้องรัดเข็มขัดนิรภัยไว้กับที่นั่ง รวมถึงในกรณีของเด็กทารกซึ่งยังไม่สามารถนั่งโดยลำพัง หรือกรณีของเด็กเล็กที่สรีระอาจจะยังไม่พอดีกับเบาะที่นั่ง แม้จะมีการรัดเข็มขัดนิรภัยก็อาจมีโอกาสดูหลุดร่อนออกไปจากเข็มขัดได้

ดังนั้น ที่นั่งนิรภัยในรถยนต์สำหรับเด็กหรือที่เรียกว่า “คาร์ซีท” (Car Seat) จึงเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นต้องมีเพื่อความปลอดภัย เนื่องจากสามารถรองรับสรีระของเด็กได้ และจะป้องกันไม่ให้เด็กได้รับอันตรายหรือกระเด็นออกนอกตัวรถในเวลาที่เกิดอุบัติเหตุ โดยอุปกรณ์ดังกล่าวจะสามารถปกป้องและลดความรุนแรงของการบาดเจ็บจากอุบัติเหตุให้แก่เด็กได้ และควรเลือกใช้ให้มีความเหมาะสมกับช่วงอายุน้ำหนัก และส่วนสูงของเด็กด้วย

¹ บทความนี้เรียบเรียงจากการศึกษาอิสระ เรื่องการใช้เบาะนั่งนิรภัยเด็ก (Car Seat) ตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษาคือ รองศาสตราจารย์จุฑาพร วงศ์ทองสรรค์ และคณะกรรมการสอบ คือ รองศาสตราจารย์ ดร.ณัฐ สันตาสว่าง และรองศาสตราจารย์ประทีป ชนิผล

² นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรนิเทศศาสตร์มหาบัณฑิต (ส่วนภูมิภาค) คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

โดยปัจจุบันในประเทศไทย มีกฎหมายที่เกี่ยวกับมาตรการเพื่อความปลอดภัยบนท้องถนนที่เกี่ยวข้องและมีผลบังคับใช้กับเบาะนิรภัย คือ กฎหมายจราจรทางบก พ.ศ. 2522 ซึ่งมีประเด็นสำคัญต่าง ๆ หลากหลายเรื่อง รวมถึงประเด็นเรื่องความปลอดภัยของผู้ขับขี่และผู้โดยสารรถยนต์เกี่ยวกับการรัดร่างกายด้วยเข็มขัดนิรภัยและที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กหรือที่นั่งพิเศษสำหรับเด็ก โดยมีผลบังคับใช้เมื่อวันที่ 5 กันยายน 2565

จากข้อเท็จจริงและสภาพปัญหาดังกล่าวนั้น เห็นได้ว่า กฎหมายฉบับดังกล่าวนี้ ยังไม่มีความชัดเจน และการบัญญัติบทนิยามความหมายบางคำไม่ชัดเจน ทำให้เป็นการยากในการตีความตามกฎหมาย และเพื่อพัฒนากฎหมายฉบับดังกล่าวให้เกิดประโยชน์ในการบังคับใช้ จึงควรมีการแก้ไขเพิ่มเติม ทำให้มีประเด็นปัญหาการวิจัยที่ควรค่าแก่การศึกษาค้นคว้าดังต่อไปนี้

ปัญหาประการแรก คือ ปัญหาการมิได้บัญญัติบทนิยามคำว่า “ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก” และ “ที่นั่งพิเศษสำหรับเด็ก” เอาไว้ รวมทั้งมิได้บัญญัติถึงตำแหน่งที่ติดตั้งที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กอย่างถูกต้องชัดเจน

1.1 บทนิยามคำว่า “ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก” โดยในมาตรา 123 (2)(ข) บัญญัติ แต่เพียงว่า คนโดยสารที่เป็นเด็กอายุไม่เกิน 6 ปี ต้องจัดให้นั่งในที่ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กหรือนั่งในที่ที่นั่งพิเศษสำหรับเด็ก เพื่อป้องกันอันตราย หรือมีวิธีการป้องกันอันตรายในกรณีที่เกิดอุบัติเหตุเท่านั้น จะเห็นได้ว่า การที่กฎหมายของประเทศไทยกำหนดแต่เพียงว่า คนโดยสารที่เป็นเด็กอายุไม่เกิน 6 ปี ต้องจัดให้นั่งในที่ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กหรือนั่งในที่ที่นั่งพิเศษสำหรับเด็ก เพื่อป้องกันอันตราย หรือมีวิธีการป้องกันอันตรายในกรณีที่เกิดอุบัติเหตุเท่านั้น ซึ่งกฎหมายควรกำหนดลักษณะและตำแหน่งที่ตั้งของเบาะนั่งนิรภัยเด็ก (Car seat) ให้ชัดเจน เพื่อเป็นคุ้มครองความปลอดภัยของเด็กและให้เกิดประสิทธิภาพในการใช้ได้อย่างถูกต้อง

1.2 บทนิยามคำว่า “รถยนต์” ซึ่งเป็นประเด็นปัญหาที่สำคัญอีกประเด็น ในเรื่องของการกำหนดประเภทของรถยนต์ที่จะมีการบังคับใช้ ตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 ที่ให้ความหมายว่า “รถยนต์” หมายถึง “รถที่มีล้อตั้งแต่สามล้อและเดินด้วยกำลังเครื่องยนต์ กำลังไฟฟ้าหรือพลังงานอื่น ยกเว้นรถที่เดินบนราง” เป็นข้อยกเว้นที่ประกาศไว้ในประกาศของสำนักงานตำรวจแห่งชาติเรื่องกำหนดที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก ที่นั่งพิเศษสำหรับเด็กเพื่อป้องกันอันตรายและวิธีการป้องกันอันตราย ในกรณีที่เกิดอุบัติเหตุ พ.ศ. 2566 ข้อ 8 “ในการโดยสารรถยนต์สาธารณะ หรือรถที่ใช้ในการขนส่งผู้โดยสารเพื่อสินจ้างตามกฎหมายว่าด้วยรถยนต์ และกฎหมายว่าด้วยการขนส่งทางบกให้ได้รับยกเว้นไม่ต้องปฏิบัติตามข้อ 4 ข้อ 5 และ ข้อ 6 แต่ให้ถือปฏิบัติตาม ข้อ 7 ของประกาศฉบับนี้โดยอนุโลม” จะเห็นได้ว่า ประเภทของรถยนต์ที่จะมีการบังคับใช้ ตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 กับประเภทของรถยนต์ที่ได้รับการยกเว้นตามประกาศสำนักงานตำรวจแห่งชาติเรื่องกำหนดที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก ที่นั่งพิเศษสำหรับเด็ก เพื่อป้องกันอันตรายและวิธีการป้องกันอันตราย ไม่สอดคล้องกันและการที่กฎหมายยกเว้นการใช้บังคับมาตรการนี้กับยานพาหนะประเภทรถยนต์สาธารณะ หรือรถที่ใช้ในการขนส่งผู้โดยสารเพื่อสินจ้าง ตามกฎหมายว่าด้วย

รถยนต์และกฎหมายว่าด้วยการขนส่งทางบกนั้น เป็นการสร้างมาตรฐานความปลอดภัยสำหรับเด็กอย่างครอบคลุมปลอดภัยอย่างไม่แท้จริง

ปัญหาประการที่สอง คือ ปัญหาเกี่ยวกับกฎหมายที่มีได้บังคับเด็ดขาดให้ต้องปฏิบัติตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ 13) พ.ศ. 2565 มาตรา 123 (2) (ข) ที่ไม่ได้กำหนดให้ชัดเจนว่าจะต้องใช้เบาะนั่งนิรภัยเด็ก (Car seat) สำหรับเด็กในการโดยสารรถยนต์

ตามมาตราดังกล่าว ใช้คำว่า “หรือ” มีวิธีการการป้องกันอันตรายในกรณีที่เกิดอุบัติเหตุ เท่ากับว่ากฎหมายมีได้บังคับเด็ดขาดให้ผู้ปกครองต้องจัดหาที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กขณะเด็กโดยสารก็ได้ อีกทั้งตามประกาศสำนักงานตำรวจแห่งชาติเรื่องกำหนดที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก ที่นั่งพิเศษสำหรับเด็ก เพื่อป้องกันอันตรายและวิธีการป้องกันอันตราย ในกรณีที่เกิดอุบัติเหตุ พ.ศ. 2566 ข้อ 7 กล่าวคือ ดังนี้ (1) ต้องขับรถด้วยความเร็วช้า โดยคำนึงถึงความปลอดภัย และต้องขับให้ไกลขอบทางเดินรถด้านซ้าย เว้นแต่ในช่องเดินรถนั้นมีสิ่งกีดขวางหรือถูกปิดการจราจร จะต้องเข้าช่องทางให้ถูกต้องเมื่อเข้าบริเวณใกล้ทางร่วมทางแยกเมื่อจะแซงขึ้นหน้ารถคันอื่น และ (2) ต้องจัดให้มีผู้เลเด็กในขณะโดยสาร หรือให้เด็กรัดเฉพาะเข็มขัดรัดหน้าคอก จะเห็นได้ว่า วิธีการป้องกันอันตรายในกรณีที่เกิดอุบัติเหตุดังกล่าวย่อมไม่เพียงพอที่จะสร้างความปลอดภัยให้กับเด็กในขณะอยู่บนท้องถนน

ดังนั้น การที่มาตราดังกล่าว ใช้คำว่า “หรือ” นั้น เห็นว่า กฎหมายนั้นมีได้บังคับเด็ดขาดให้ผู้ปกครองต้องจัดหาที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก จึงทำให้กระทบถึงสิทธิของเด็กที่จะต้องได้รับความคุ้มครองตามปฏิญญาโลกว่าด้วยความอยู่รอด การปกป้องและการพัฒนาเด็ก ค.ศ.1990 นอกจากนี้ พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 จะต้องเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับสำหรับผู้ปกครองอย่างเด็ดขาดเพื่อการปฏิบัติต่อเด็ก ไม่ว่าในกรณีใดทั้งสิ้นโดยต้องคำนึงถึงประโยชน์สูงสุดของเด็กและความปลอดภัยของเด็กเป็นสำคัญ อันเป็นการให้ความคุ้มครองสวัสดิภาพของเด็กมิให้เกิดอันตรายแก่กายอย่างแท้จริง

ปัญหาประการสุดท้าย ปัญหาในเรื่องของการกำหนดความรับผิดชอบและผู้ฝ่าฝืนบทบัญญัติ

จากอัตราโทษไม่เหมาะสม พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ 13) พ.ศ. 2565 มาตรา 148 ผู้ที่ฝ่าฝืนมาตรา 123 วรรคหนึ่ง มีโทษเพียงปรับไม่เกิน 2,000 บาท ไม่มีโทษจำคุกหรือมีมาตรการบังคับทางปกครอง จะเห็นว่า จำนวนเงินที่กำหนดในบทลงโทษนั้นเพียงพอแล้ว แต่เห็นว่า ถ้าไม่มีการจัดที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก ต้องให้ผู้ขับขี่นั้นถูกพักใบอนุญาตขับขี่เป็นเวลา 1 เดือน

ดังนั้น กฎหมายควรเพิ่มมาตรการบังคับทางปกครองเข้ามาเป็นบทบังคับอีกประการหนึ่ง นอกจากโทษปรับที่ผู้ปกครองฝ่าฝืนไม่จัดหาที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กขณะเด็กโดยสารรถยนต์ โดยกำหนดให้มีระงับใบอนุญาตขับขี่ของผู้ปกครองที่ฝ่าฝืนนั้น เพื่อเป็นการลงโทษเพื่อให้ทราบจำและเป็นการป้องกันให้ผู้นั้นไม่ต้องกระทำความผิดได้

จากการศึกษาค้นคว้าการใช้เบาะนั่งนิรภัยเด็ก (Car Seat) ตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 จึงขอให้ออกเสนอแนะดังนี้

1. ปัญหาการมีได้บัญญัติบทนิยามคำว่า “ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก” และ “ที่นั่งพิเศษสำหรับเด็ก” เอาไว้ รวมทั้งมีได้บัญญัติถึงตำแหน่งที่ติดตั้งที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กอย่างถูกต้องชัดเจน

จากสภาพปัญหาผู้ศึกษา มีข้อเสนอแนะว่า

1.1 บทนิยามคำว่า “ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก” และ “ที่นั่งพิเศษสำหรับเด็ก” ตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 ในมาตรา 123 (2)(ข) บัญญัติ แต่เพียงว่าคนโดยสารที่เป็นเด็กอายุไม่เกิน 6 ปี ต้องจัดให้นั่งในที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กหรือนั่งในที่นั่งพิเศษสำหรับเด็ก เพื่อป้องกันอันตราย หรือมีวิธีการป้องกันอันตรายในกรณีที่เกิดอุบัติเหตุเท่านั้น

ผู้ศึกษาเห็นว่า ควรกำหนดให้ผู้โดยสารที่เป็นเด็กจะต้องใช้เบาะนิรภัยสำหรับเด็กขณะโดยสารรถยนต์ โดยอ้างอิงจากอายุ น้ำหนักและส่วนสูง ในการแบ่งแยกประเภทของเด็กที่จะใช้เบาะนิรภัย เหมือนดังเช่น รัฐแคลิฟอร์เนียที่กำหนดให้ผู้โดยสารเด็กที่มีอายุต่ำกว่า 8 ปี และสูงน้อยกว่า 4 ฟุต 9 นิ้ว ต้องใช้เบาะนิรภัยที่เหมาะสมกับเด็กและให้เด็กที่อายุต่ำกว่า 2 ปี ต้องนั่งในเบาะนิรภัยที่หันหน้าไปทางด้านหลังรถ รวมถึงอายุ น้ำหนัก ส่วนสูงของผู้โดยสารเด็กที่กฎหมายจะบังคับใช้ โดย กฎหมายจะกำหนดให้ผู้โดยสารเด็กที่มีอายุต่ำกว่า 8 ปี และสูงน้อยกว่า 4 ฟุต 9 นิ้ว ต้องใช้เบาะนิรภัยสำหรับเด็ก และผู้โดยสารเด็กที่มีอายุระหว่าง 8-12 ปี จะต้องใช้เบาะเสริม (Booster Seat) เพื่อให้ร่างกายด้วยเข็มขัดนิรภัยแบบธรรมดาได้พอดี

1.2 บทนิยามคำว่า “รถยนต์” การกำหนดบทนิยามตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 ได้ให้นิยามคำว่า “รถยนต์” ว่าหมายถึง “รถที่มีล้อตั้งแต่สามล้อและเดินด้วยกำลังเครื่องยนต์ กำลังไฟฟ้าหรือพลังงานอื่น ยกเว้นรถที่เดินบนราง”

ผู้ศึกษาเห็นว่า ควรแก้ไขมาตรา 123 (2)(ข) ใหม่ โดยบัญญัติว่า คนโดยสารที่เป็นเด็กอายุไม่เกิน 6 ปี ต้องจัดให้นั่งในที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กซึ่งมีมาตรฐานที่รัฐกำหนด โดยนำที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กไปติดตั้งตำแหน่งเบาะด้านหลังฝั่งตรงข้ามกับคนขับในกรณีที่เป็นรถยนต์ 2 ตอน แต่ถ้าเป็นรถยนต์มีขนาดใหญ่มากกว่า 2 ตอนสามารถติดตั้งในตำแหน่งตอนที่ 3-4 ได้ แล้วแต่กรณี แต่ควรระวังให้เบาะอยู่ห่างกับประตู เพื่อความปลอดภัยของเด็ก และ

โดยให้นิยามใหม่ เป็นการเพิ่มมาตรา 4 กำหนดนิยามคำว่า

“รถยนต์” หมายความว่า เครื่องยนต์ของบุคคลให้หมายถึงดังต่อไปนี้

- (1) ยานพาหนะเครื่องยนต์ที่บุคคลหรือนิติบุคคลเป็นเจ้าของเพื่อกิจการส่วนบุคคล
- (2) ยานพาหนะเครื่องยนต์ที่หน่วยงานของรัฐเป็นเจ้าของ แต่ใช้เพื่อกิจการของสาธารณะ
- (3) ยานพาหนะของทูต

“รถยนต์สาธารณะ” หมายถึง ยานพาหนะที่ใช้เพื่อประโยชน์ของสาธารณะ

“ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก ” หมายถึง เบาะนั่งซึ่งออกแบบมาโดยเฉพาะเพื่อปกป้องเด็กจากการบาดเจ็บหรือเสียชีวิตระหว่างการชน ทั้งนี้ต้องได้มาตรฐานตามที่รัฐบาลกำหนด

“ระบบร้งตัวเด็ก” หมายถึง อุปกรณ์ที่สามารถบรรทุกเด็กจากการนั่งหรือในตำแหน่งที่นอนหงาย โดยได้รับการออกแบบให้กำจัดการเคลื่อนที่ของร่างกายเด็กและขจัดภาวะเสี่ยงต่อการบาดเจ็บจากการปะทะ หรือการลดความเร็วของพาหนะอย่างฉับพลัน

ทั้งนี้ หากมีการให้เด็กโดยสารรถยนต์สาธารณะ กำหนดให้ผู้ปกครองดูแลเด็กอย่างใกล้ชิด และรัดเข็มขัดนิรภัยเพื่อความปลอดภัยด้วย

จะเห็นได้ว่า หากกฎหมายกำหนดนิยามความหมายในพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 ให้ชัดเจนก็จะทำให้ประชาชนผู้ใช้กฎหมายมีความเข้าใจได้อย่างถูกต้องและชัดเจน

2. ปัญหาเกี่ยวกับกฎหมายที่มีได้บังคับเด็ดขาดให้ต้องปฏิบัติตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ 13) พ.ศ. 2565 มาตรา 123 (2) (ข)

ผู้ศึกษาเห็นว่า ควรกำหนดหลักเกณฑ์ให้ชัดเจนในกฎหมายว่า เพื่อบังคับให้ทุกคนที่จะต้องให้เด็กนั่งที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กเท่านั้นโดยแก้ไขใหม่ว่า คนโดยสารที่เป็นเด็กอายุไม่เกิน 6 ปี ต้องจัดให้นั่งในที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กซึ่งมีมาตรฐานที่รัฐกำหนด โดยนำที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กไปติดตั้งตำแหน่งเบาะด้านหลังฝั่งตรงข้ามกับคนขับในกรณีที่เป็นรถยนต์ 2 ตอน แต่ถ้าเป็นรถยนต์มีขนาดใหญ่มากกว่า 2 ตอนสามารถติดตั้งในตำแหน่งตอนที่ 3-4 ได้ แล้วแต่กรณี แต่ควรจระระวังให้เบาะอยู่ห่างกับประตูเพื่อความปลอดภัยของเด็ก

จะเห็นได้ว่า การกำหนดดังกล่าวเป็นการบังคับให้ผู้ปกครองจำเป็นต้องมีที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กเลยโดยเท่านั้น ถ้าต้องมีเด็กเดินทางมาด้วย ทั้งนี้ เพื่อความคุ้มครองชีวิตของเด็กเป็นสำคัญ

3. ปัญหาในเรื่องของการกำหนดความรับผิดชอบของผู้ฝ่าฝืนบทบัญญัติตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ 13) พ.ศ. 2565

ผู้ศึกษาเห็นว่า ควรมีการแก้ไขอัตราโทษใหม่ดังนี้ มาตรา 148/1 ผู้ที่ฝ่าฝืนมาตรา 123 วรรคหนึ่ง ถ้าไม่มีการจัดที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก ต้องให้ผู้ขับขี่นั้นถูกพักใบอนุญาตขับขี่เป็นเวลา 1 เดือน

ทั้งนี้ ตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 ควรมีมาตรการส่งเสริมของภาครัฐที่ควรรณรงค์ให้ประชาชนใช้รถใช้ถนนเพื่อคุ้มครองความปลอดภัยสำหรับเด็ก อีกทั้ง ควรมีการแจกเบาะนั่งนิรภัยเด็ก (Car Seat) สำหรับประชาชนผู้ที่มีรายได้น้อยหรือออกนโยบายและจัดพื้นที่ส่งเสริมการใช้อุปกรณ์ความปลอดภัย

เอกสารอ้างอิง

เอกสารสื่ออิเล็กทรอนิกส์

- คาร์โร (ประเทศไทย), รวม 7 ปัญหาบนท้องถนนแบบ “ไทยสไตล์” [Online], Available URL: <https://th.carro.co/blog/problems-on-the-road-thai-style/>, 2022 (มกราคม, 24)
- Mine Melody, กฎหมายการบังคับใช้คาร์ซีท (Car Seat) ฝ่าฝืนปรับ 2,000 บาท เริ่ม 5 ก.ย 2565 [Online], Available URL: <https://bestreview.asia/how-to/car-seat-laws-in-thailand/>, 2022 (สิงหาคม, 10)
- พงษ์พิสัย วรรณราช, สรุปสาระสำคัญของพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 [Online], Available URL: http://web.krisdika.go.th/law_00_1.jsp?head=3&item=1&code=9, 2020